

Sygn. akt OS 2/2016

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...)2016 r.

w składzie:

Przewodniczący: **Barbara Dubiel**
Jerzy Piskorski – sprawozdawca
Juliusz Petraniuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy z odwołania (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 438 pkt. 2) Kodeksu postępowania karnego i w związku z art. 297 § 1 punkty 1), 4), i 5) Kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. 2016.233) uchylić w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r. i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący:	Członkowie:	
Barbara Dubiel	Jerzy Piskorski	Juliusz Petraniuk

Uzasadnienie

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga p. (...) na radcę prawnego (...). Z treści przedmiotowej skargi wynika, że skarżąca zarzuciła radcy prawnemu nieetyczne zachowanie, nadużycia oraz brak dobrowolnego zwrotu dokumentacji, nieprawidłowości w rozliczeniu oraz, że ją „grożąc wezwaniem policji wyrzucił z kancelarii używając przy tym niecenzuralnych słów”, oraz że żądał od niej kwoty 713 zł nie dokumentując, z jakiego tytułu to żądanie do niej kieruje. Z dokumentów nadesłanych przez radcę prawnego wynika, że po przyjęciu pełnomocnictwa do zastępowania skarżącej wystawił jej fakturę na kwotę 2.952,- zł brutto, a wobec niedokonania płatności w

dniu (...) r. (jak wynika z dowodu nadania listu poleconego na adres Sadu) skierował sprawę do Sądu, a po zapłaceniu powyższej kwoty przez skarżącą w dniu (...) r. (jak wynika z pisma zawierającego cofnięcie pozwu), radca prawny w dniu (...) r. wniósł o umorzenie postępowania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w wysokości 617,- zł, które zostały mu zasądzone zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego (...) w (...) z siedzibą w (...) z dnia (...) r. Radca prawny w piśmie z dnia (...) r. złożył wyjaśnienia, w których podniósł, że w imieniu skarżącej prowadził negocjacje przedprocesowe z jej przeciwnikiem reprezentowanym przez radcę prawnego oraz złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, do pisma załączył m.in. dokument zatytułowany *Zlecenie świadczenia pomocy prawnej*, w którym zawarte zostały zasady rozliczania się za świadczoną usługę, zaś skarżąca błędnie podaje kwotę 713 zł zamiast zasądzonej wyrokiem kwoty 617,- zł. Postanowieniem z dnia (...) r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie Hubert Ząbek odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec stwierdzenia braku znamion przewinienia dyscyplinarnego. Powyższe postanowienie zostało doręczone skarżącej w dniu (...) r. Skarżąca złożyła w dniu (...) r. (data nadania przesyłki poleconej), w terminie, odwołanie od powołanego wyżej postanowienia, zwracając uwagę na naruszenie art. 22 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (jak można się domyślać – w poprzednio obowiązującej treści) i podnosząc, że pełnomocnikiem strony przeciwnej był teść radcy prawnego (...). Złożyła również treść korespondencji mailowej radcy prawnego (...), potwierdzającej żądanie od niej kwoty 717 zł. Nadto Skarżąca podniosła, że nie otrzymała egzemplarza umowy zawartej z radcą prawnym, oraz że świadkami zdarzenia polegającego na próbie usunięcia jej siłą z kancelarii oraz kierowania wobec niej wulgaryzmów oraz gróźb słownych były 3 osoby, nie wskazane jednak przez nią imiennie jako świadkowie zdarzenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Odwołanie od postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania zasługuje na uwzględnienie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zwrócił uwagę w szczególności na niewyjaśnienie okoliczności ostatniego spotkania skarżącej z radcą prawnym, w czasie którego miało dojść do gróźb oraz kierowania pod adresem skarżącej niecenzuralnych słów. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał przy tym, że nie może zająć wiążącego stanowiska z uwagi na odmienne wersje wydarzeń prezentowane przez strony. Skarżąca wskazywała przy tym już w skardze, że świadkiem zdarzenia był jej mąż. Z wyjaśnień zaś radcy prawnego wynikało, że skarżąca „pomimo umówionego spotkania z innym klientem (...) z dwoma mężczyznami wtargnęła do mojego gabinetu”. Mimo zatem niezgłoszenia przez Strony formalnego wniosku o przesłuchanie świadków, zdaniem Okręgowego Sądu

Dyscyplinarnego, należało dążąc do wyjaśnienia sprawy przynajmniej zwrócić się do stron, zwłaszcza do skarżącej działającej w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, z pytaniem o wskazania świadków zdarzenia, a następnie dopiero po ich ew. przesłuchaniu – dokonać oceny, czy zdarzenie to stanowiło przewinienie dyscyplinarne, a dopiero w razie ich niewskazania lub braku możliwości przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków, ocenić złożone przez Strony wyjaśnienia i dać wiarę stanowisku jednej ze stron lub uznać, że okoliczność, na którą powoływała się skarżąca nie została przez nią udowodniona. Odmienne wersje stron nie zwalniają z obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, wyjaśnienia danego zdarzenia, oceny zgromadzonego materiału dowodowego i rozstrzygnięcia, czy doszło do przewinienia dyscyplinarnego.

Kwestia prawidłowości rozliczeń między Stronami wymaga również analizy. Z przedłożonej przez radcę prawnego faktury wynika, że kwota w niej uwidoczniła obejmuje wynagrodzenie za zastępstwo procesowe w I-szej instancji, zaś radca prawny wypowiedział pełnomocnictwo po złożeniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, można więc przypuszczać, że na skutek sprzeciwu sprawa dalej się toczyła w normalnym trybie, ale już bez udziału radcy prawnego, który za zastępstwo w pierwszej instancji otrzymał wynagrodzenie. Wymaga przy tym wyjaśnienia rozbieżność między treścią *Zlecenia świadczenia pomocy prawnej* a treścią faktury. Zgodnie bowiem z rzeczonym *Zleceniem*, wynagrodzenie radcy prawnego za zastępstwo procesowe obejmuje płatne z góry: opłatę przygotowawczą za analizę akt w kwocie 2.400,- zł plus VAT oraz opłatę minimalną wg Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, faktura zaś nie precyzuje, którego z punktów *Zlecenia* ujęta w niej kwota dotyczy. Skarżąca podnosiła również pobranie przez radcę prawnego kwoty 100 zł i nierozliczenie jej. Treść *Zlecenia* zdaje się potwierdzać pobranie przez radcę prawnego zaliczki w kwocie 100 zł na poczet kosztów korespondencji i odpisów, wyjaśnić zatem należy, czy zaliczka ta została prawidłowo rozliczona. Radca prawny twierdzi bowiem w swoich wyjaśnieniach, że z kwoty tej pokrył koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i korespondencji, nie przedłożył przy tym zestawienia tych kosztów w jakiegokolwiek postaci.

Niezależnie od powyższego należy rozważyć, czy informacja zawarta w odwołaniu od postanowienia o umorzeniu postępowania, o reprezentowaniu skarżącej przez radcę prawnego, w sytuacji gdy pełnomocnikiem przeciwnika była osoba z kręgu osób najbliższych radcy prawnego (teść), nie powinna zostać uznana za osobne zawiadomienie o naruszeniu art. 27 punkt 6) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, nie przesądzając o końcowym rozstrzygnięciu przedmiotowej skargi, należało podjąć czynności celem pełnego wyjaśnienia kwestii rozliczeń między Stronami, a przede wszystkim wyjaśnienia, czy zdarzenie opisane przez skarżącą jako wyrzucenie z kancelarii przy użyciu wulgarnych słów i gróźb w rzeczywistości miało przebieg uzasadniający uznanie, że doszło do przewinienia dyscyplinarnego. Stosując odpowiednio przepisy postępowania karnego, w szczególności wskazanego w Postanowieniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego art. 297 § 1 punkty 4) i 5) i odpowiednio – punkt 1), uznać należy, że nieprzeprowadzenie wyczerpującego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie w zakresie, w którym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wyraźnie uznał, że nie może zająć wiążącego stanowiska, de facto oznacza niewyjaśnienie okoliczności sprawy w tym zakresie i niezebrań dowodów, a tym samym brak możliwości rozstrzygnięcia w oparciu o materiał dowodowy, czy doszło do naruszenia zasad wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Mając powyższe na uwadze Sąd uchylił postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący:

Barbara Dubiel

Członkowie:

Jerzy Piskorski

Juliusz Petraniuk

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych ((Tekst jednolity: Dz.U. 2016.233) orzeczenie jest prawomocne i od niniejszego orzeczenia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.